

1715 ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἀλώσεως τοῦ Ναυπλίου, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς συναρθείσης ἐν ἔτει 1718 ἐν Πασάρωβιτις εἰρήνης μεταξὺ Ὀθωμανῶν καὶ Ἑνετῶν, παγιωθείσης τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ Ἀργολικῇ καὶ Σαρωνικῇ θαλάσῃ, πιθανολογεῖται ἡ ἔνκρηξις μονιμωτέρως τινος τῶν νήσων τούτων καταστάσεως. Ἡ Πέτσα ὅμως καταστράφη τῷ 1769, εἰσβάλλοντων ἐν αὐτῇ διὰ νυκτὸς Ἀλβανῶν ἐκ τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναυπλίου, διότι οἱ Πετσιοῦται μετέσχον τότε τοῦ κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν πολέμου τῶν Ρώσων καὶ πολλοὶ μὲν ἐσφάγησαν καὶ ἠχμαλωτίσθησαν, ἄλλοι δὲ διεσώθησαν εἰς Ἰθάκην καὶ Κύθηρα, συνοικισθέντες πάλιν ἐν τῇ νήσῳ μετὰ ἕτος ἀδείᾳ Σουλτανικῇ. Ἀλλὰ καὶ μετέπειτα ἔσυρον αὐτῆς τὴν ὀργὴν τῆς Πύλης οἱ Πετσιοῦται, διότι τινὲς αὐτῶν, ἐν οἷς ὁ Νέστωρ, ὁ Μπούμπουλης, ὁ Ἀνάργυρος, ὁ Δελιγιαννάκης καὶ πρῶτος αὐτῶν ὁ Καρκακτσάνης, ὁ καὶ ἀπαγχονισθεὶς τῷ 1796, ἔδραμον μετὰ τῶν πλοίων των εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ἀναρχνέντος κατὰ τὸ Αἰγαῖον Λάμπρου Κατσόνη. Περὶ τὰ μέσα τῆς 17^{ης} ἑκατονταετηρίδος ἤρξαντο ποιοῦντες οἱ Ἰθραῖοι καὶ οἱ Πετσιοῦται μεγαλείτερα πλοῖα, Λατινάδικα καλούμενα, καὶ ἐπισκεπτόμενοι χάριν ἐμπορίας τὰ παράλια τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἡ δὲ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1789, ἢ μετ' αὐτὴν ἀναφανείσα σιτοδείξ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὁ γενικὸς τῶν λιμένων ταύτης ἀποκλεισμός ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν μετὰ τοῦ ἠπειρωτικοῦ συστήματος τοῦ Ναπολέοντος Α', ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς αὐτοὺς νὰ ποιήσωσι μεγάλα πλοῖα καὶ νὰ συσσωρεύσωσιν ἐντὸς τριακονταετίας τηλικαῦτα πλοῦτη, ὥστε θεωροῦντο παρ' ἀπάντων τῷ 1815—1821 ὡς οἱ πλουσιώτεροι τῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ συνεχὴς καὶ κινδυνιόδης συνάντησις αὐτῶν μετὰ τῶν πειρατῶν τῆς Ἀλγερίας, τῆς Τύνιδος καὶ τῆς Τριπόλεως, ὡς καὶ μετὰ τῶν καταδρομικῶν πλοίων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, πρὸς δὲ ἡ προσπάθεια τοῦ νὰ παραβιάζωσι χάριν ἀμυθῆτων κερδῶν τοὺς ἀποκεκλεισμένους ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν λιμένας τῆς Μεσογείου, ἔδωκεν αὐτοῖς ἦθος ἀραιμάνιον καὶ παράτολμον. Ταῦτα δὲ συνετελέσθησαν κατὰ θεῖαν πρόνοιαν, ὅπως οἱ νησιῶται οὗτοι ἀναδεχθῶσι μετὰ τῶν Ψαριανῶν τὸν ἀργαλέον κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα τοῦ 1821, ὅστις ἐστέρησε μὲν αὐτοὺς τῶν θησαυρῶν των, ἀλλὰ τοὺς ἐκάλυψε διὰ τῆς δόξης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους.

Ἡ Πέτσα κατοκημένη τό γε νῦν ἐκ πλεόν τῶν δέκα καὶ τριῶν χιλιάδων ψυχῶν, συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν ἑτεροδημοτῶν, ἔχει πλὴν τῶν μικροτέρων ὑπὲρ τὰ διακόσια ἐμπορικὰ πλοῖα, τὰ κάλλιστα τῶν Ἑλληνικῶν, ναυτολογοῦσα πρὸς συμπλή-

δες ἐκ Ζακύνθου κατάγονται, οἱ Γκίγαι ἐκ Κρανιδίου, οἱ Κορνευσιῶται ἐκ τῆς Κορνευσιᾶς, κτλ.

ρωσιν τῶν πληρωμάτων καὶ ἐξ Ἰθραίων (α) καὶ ἄλλων νησιωτῶν. Οἱ Πετσιοῦται δύνανται νὰ λογισθῶσιν ὡς οἱ ἐμπειρότεροι νῦν καὶ ἐν ἀνάγκῃ τολμηρότεροι τῶν ναυτιλλομένων Ἑλλήνων, τοῦτο μὲν, διότι διέσωσαν ἐν μέρει τὸ ἀτρόμητον καὶ ἀγέρωχον τῶν παλαιότερων χρόνων ἦθος, τοῦτο δὲ, διότι περιζήτητοι ὄντες ὡς ἐπιτήδευοι ναῦται, ζῶσι πάντες διὰ τῶν Πετσιοτικῶν πλοίων, τῶν καὶ σχετικῶς μετὰ φιλοκαλίας τινος καὶ ὑψηλοφροσύνης διατηρουμένων. Ἐν τῇ λιμένι τῆς Ἐρμουπόλεως ὑπάρχουσι μὲν ἐγγεγραμμένα πλείονα πλοῖα· ἀλλὰ τὰ πλείστα αὐτῶν ἀνήκουσιν εἰς ἰδιοκτητῆς ἀλλαχοῦ διακείμενους, οἷαν ἐν Χίῳ, ἐν Ψαρῶν, ἐν Κάσῳ καὶ ἐν ἄλλαις τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Εὐρώπης πόλεσιν, ἢ δὲ ἐν Ἐρμουπόλει ἐγγραφῆ αὐτῶν συνήθως χάριν ἀποκτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας γίνεται. Τὰ πλείστα ἄλλως τῶν εἰς Ἐρμουπόλιν ἀνηκόντων πλοίων ὑπὸ ἐμίσθων καὶ προσκεῖρων πλοιάρχων διοικοῦνται, συγκροτοῦντα ἐκάστοτε ἐκ παντοδαπῶν Ἑλλήνων τὰ πληρώματα αὐτῶν. Μετὰ τὴν Πέτσαν ἔχει πολλὰ πλοῖα καὶ τὸ Γαλαξειδίον. Καὶ οἱ Γαλαξειδιῶται, ὡς καὶ οἱ Πετσιοῦται, κατασκευάζουσιν ἐπιτοπίως καὶ μετ' ἰδιαζούσης ἐπιμελείας τὰ πλοῖα των καὶ διοικοῦσιν αὐτὰ οἱ ἰδιοκτῆται, ἐνῶ τὰ πολλὰ τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων συνήθως ἀγοράζονται ἐν Ἐρμουπόλει ἔτοιμα ἢ κατασκευάζονται αὐτόθι κατ' ἀποκοπὴν δι' ἐργολαβίας. Ἀλλὰ τὰ πλοῖα τῶν Γαλαξειδιωτῶν, ὡς ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος εἰσέτι ἐν αὐτοῖς πνεύματος οἰκονομίας καὶ τῆς ἐλλείψεως παραδόσεων περὶ ἠρωϊκῶν κατὰ θάλασσαν κατορθωμάτων, ἐπιτραπήτω μοι νὰ τὸ εἶπω, δὲν δύνανται νὰ ἐξισωθῶσιν ἐν πολέμῳ πρὸς τὰ Πετσιοτικά.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ.

Ἡ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΚΟΥΡΙΝΩΝ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑΙ.

(Ἱστορικὴ μελέτη.)

Ὅσω λαμπρὰ καὶ ἐλπιδοφόρος ἦτο διὰ τὴν δημοκρατίαν τῆς Βενετίας ἡ ἀρχὴ τῆς 17^{ης} ἑκατονταετηρίδος, τοσούτω ζοφερόν καὶ δυστυχὲς ὑπῆρξε τὸ τέλος αὐτῆς. Ἡ ἀγέρωχος ἐκείνη δημοκρατία, ἥτις διὰ τῶν ὕπλων καὶ τοῦ χρυσίου της εἶχαν ἀποκτήσῃ ἀπεριόριστον ἐπιφρόνην οὐ μόνον ἐπὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀσιατικῶν λαῶν, ἥτις ἀπὸ μικρῶν τινῶν καλυβῶν πτωχῶν ἀλιείων καὶ προσφύγων λαβοῦσα ἀρχὴν παρίστατο ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ὡς δυναμὶς θαλασσοκράτωρ ἐπίφοβος καὶ ἀκαταμάχητος,

(α) Κατ' ἔτος μεταναστεύουσιν Ἰθραῖοι οἰκογενειακῶς εἰς Πέτσαν.

διότι διὰ μὲν τῶν ἰσχυρῶν στόλων τῆς ἐπέβαλλε νόμον ἐνθα ἐνεφανίζετο ἡ σημαία τῆς, διὰ δὲ τῶν ταχέων ἐμπορικῶν πλοίων τῆς εἶχαν ἐλκύσει εἰς ἑαυτὴν συμπάσης τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἐμπόριον, ἡ δημοκρατία ἐκείνη, λέγομεν, ἐθεωρεῖτο δικαίως περιελθούσα εἰς τὸ ἔπακρον τῆς δόξης τῆς· διότι, ἀφ' οὗ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἐκστρατείᾳ κατέκτησεν ἅπασαν τὴν Δαλματίαν, συμμάχησασα τῷ 1202 μετὰ τῶν Γάλλων, ἐκυρίευσεν, ἀρχιστρατηγούντος τοῦ ἀθανάτου Ἐρρίκου Δανδόλου, τὴν Κωνσταντινούπολιν, μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὴν Κρήτην καὶ τὰς πλείους τῶν Ἰονίων νήσων.

Ἀλλὰ μετὰ τὸ 1250 ὁ ἀστὴρ τῆς τύχης τῆς ἤρχισε νὰ δύῃ. Ἡ ἀνάκτησις τῆς πολυτίμου Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ ἀτρομήτου Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου (1261), καὶ ἡ ἀνοιξίς τῆς θαλασσίας ὁδοῦ πρὸς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ἐπαισθητὴν ἐπέφερον κατὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς κυριαρχίας τῆς Βενετίας πληγὴν. Τῷ 1269 ἐνέσκηψεν ἐν Βενετίᾳ τρομερὰ πείνα, ἣτις τοσοῦτῳ φρικτοτέρως διαστάσεις ἔλαβεν καθ' ὅσον ἐκ μὲν τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Σικελίας τῶν σιταποθηκῶν τούτων τῆς Βενετίας, ἀπηγορεύθη ἡ ἐξαγωγή, ἡ δὲ Λομβαρδία, ἐνεκα ἀρχαίου μίσους καὶ ἀντιζηλίας, ἤρνήθη νὰ παραχωρήσῃ μέρος τῶν ἀφθόνων αὐτῆς σιτηρῶν εἰς τὴν ἀγέρωχον αὐτῆς καὶ πάτχουσαν γείτονα.

Ἐκτὸς τούτου ἡ Βενετία ἀπώλεσε τῷ 1291 δύο σημαντικὰς κτήσεις τῆς, τὴν Τρίπολιν τῆς Συρίας καὶ τὴν Πτολεμαίδα, ἣτις ἐπὶ δύο ἔλας ἑκατονταετηρίδας ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ἀνεξάντλητος πλούτου πηγή.

Τέλος δὲ καὶ οἱ Γενουήνσιοι ὑπὸ τὸν νύαρχον Δόριαν ἐνίκησαν δις κατὰ κράτος τὸν βενετικὸν στόλον ἐν τῷ Ἀδριατικῷ κόλπῳ καὶ παρὰ τὴν Καλλιπόλιν, καὶ ἐδήλωσαν τὴν Κρήτην. ἵς νὰ μὴ ἤρκουν ταῦτα πάντα ὁ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν Δουξ τῆς Βενετίας Πέτρος ὁ Γραδενίγος, ὁ ἔνθερμος θιασώτης τῆς ἀριστοκρατικῆς ὑπεροχῆς, συνέλαθε τὸν σκοπὸν νὰ καταστήτῃ τὴν ἀριστοκρατίαν κληρονομικὴν, μετατρέψας τὸ μέχρι τοῦδε κατ' ἔτος ἐκλεγόμενον μέγα Συμβούλιον εἰς κληρονομικὴν ἀριστοκρατικὴν συνέλευσιν, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐσύστησε τὴν λεγομένην « Χρυσὴν βίβλον » ἐν ἣ ἐνεγράφησαν τὰ ὀνόματα πασῶν τῶν οἰκογενειῶν, ἐκ τῶν προγόνων τῶν ὁποίων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1172 εἰς τοῦλάχιστον ὑπῆρξε μέλος τοῦ μεγάλου Συμβουλίου (α). Οἱ νεωτερισμοὶ οὗτοι δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπιφέρωσιν ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ἡ δυσἀρέσκεια τοῦ λαοῦ ἐκορυφώθη, καὶ συνω-

μοίσι ἤρξαντο τεκταινόμεναι κατὰ τοῦ Δουκὸς, ὃν ἡ ἐπιφοβωτέρα ὑπῆρξεν ἡ τῶν Κουιρινῶν λεγομένη, ἥς ἀρχηγὸς ἐκπρύχθη ὁ Γουμόνδος (ἡ κατὰ τινὰς ἱστορικοὺς Βαϊαμόνδας) Τιεπόλος, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ εὐγενοῦς καὶ διασήμεου πολίτου Μάρκου Κουιρίνη.

Οἱ πλείστοι τῶν Βενετῶν ἱστοριογράφων ἐξέθεσαν τὰ τῆς ἐπικινδύνου ταύτης συνωμοσίας, ἐν οἷς οἱ κυριώτεροι εἰσὶν ὁ Μαρῖνος Σανοῦδος καὶ ὁ Μάρκος Βάρβαρος· ἀλλ' ἡ ἐξιστόρησις πάντων εἶναι τοσοῦτον ἀτελής, συγκεχυμένη εἰς πολλὰ δὲ μέρη καὶ ἀντιφατικὴ, ὥστε δυσκολώτατον ἀποσπίνει ἡ ἀνέυρεσις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας. Τὸ καθ' ἡμᾶς τὸν Βάρβαρον θεωροῦμεν ὡς τὸν μᾶλλον ἀξιώπιστον.

Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι περὶ τὸ τέλος τῆς 11'. ἑκατονταετηρίδος δούξ τῆς Βενετίας ἦτο ὁ Πέτρος Γραδενίγος, γόνος μιᾶς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ ἐπιφανεστάτων οἰκογενειῶν, τῆς ὁποίας μέλος κατὰ τὸ 830 ἤδη εἶχε τιμηθῆ παρὰ τῶν συμπολιτῶν του διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ δουκὸς.

Ὁ Γραδενίγος κατὰ τοὺς μὲν ἀνὴρ ἔμφρων, μεγαλοπήδολος καὶ εἰς τὸ ἄκρον εὐγλωττος, κατὰ τοὺς δὲ οἰκηματίας, ἀγέρωχος καὶ ὀξύθυμος, ἦγε μόλις τὸ 38 τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὅτε ἀνηγορεύθη Δουξ. Δικρούσης ἔτι τῆς νεκρωσίμου τελετῆς τοῦ προκατόχου του (τοῦ ἀδρανοῦς Ἰωάννου Δανδόλου) ὁ ὄχλος εἶχεν ἀναγορεύσει Δουκὰ τὸν Ἰάκωβον Τιεπόλον· ἀλλ' ἀποσυρθέντος τούτου εἰς Τρεβίζον ἐξελέχθη ὁ Γραδενίγος, ὅστις διετέλει τοποτηρητὴς ἐν Ἰστρίᾳ.

Αἱ οἰκογένειαι τῶν Τιεπόλων καὶ τῶν Κουιρινῶν ὑπέβλεπον, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐκ πρώτης ἀρχῆς τὸν νέον Δουκὰ, καὶ παντὶ σθένει ἐπειρῶντο νὰ τῷ παρεμβάλλωσι προσκόμματα, μέχρις οὗ καὶ κατὰ τῆς ἀρχῆς του καὶ κατὰ τῆς ζωῆς του αὐτῆς συνώμοσαν.

Λέγεται ὅτι ἀφορμὴ τῆς συνωμοσίας ταύτης, ὡς καὶ τῆς προλαβούσης, τῆς ὑπὸ τοῦ Μαρῖνου Βακκοῦνίου καὶ τοῦ Ἰωάννου Βαλδοβίνου ἐνεργηθείσης, ἦτο ἡ προσπάθεια τοῦ Γραδενίγου νὰ εἰσάξῃ ἐν Βενετίᾳ τὴν κληρονομικὴν ἀριστοκρατίαν. Ἀλλὰ παρὰ τῷ Βαρβάρῳ εὖρομεν καὶ ἑτέραν ἀφορμὴν, ἣτις, καθ' ἡμᾶς, οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξαψιν τῶν παθῶν καὶ εἰς τὴν ἐκρηξίν τῆς κατὰ τοῦ δουκὸς δυσἀρεσκείας.

Ὁ Πάπας Κλήμης ὁ Ε'. προσεκάλεσε τὸν Δουκὰ Γραδενίγον ν' ἀποσύρῃ τὸν βενετικὸν στρατὸν ἀπὸ τῆς πόλεως Φερόρνης, ἣν οἱ Βενετοὶ πρό τινος εἶχαν καταλάβει, καὶ ἠπέλει, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἔθελεν ἐπιτεθεῖ κατὰ τῆς προπετοῦς δημοκρατίας διὰ τε τῶν κοσμικῶν καὶ διὰ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ὄπλων. Ὁ Ἰάκωβος Κουιρίνης, μέλος τοῦ μεγάλου Συμβουλίου, ὑπεστήριξε τὸ δίκαιον τοῦ ἀγίου

(α). Τὴν χρυσὴν ταύτην βίβλον ἔκαυσαν δημοσίᾳ τῷ 1797 οἱ Γάλλοι, οἱ ὑπὸ τὸν Βοναπάρτην κυριεύσαντες τὴν Βενετίαν καὶ καταλύσαντες τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς δημοκρατίαν.

Πατρός, ἀπεικτών νὰ ἐπιστραφῆ ἡ Φερβέρρα εἰς τὸν Πάπκν. Ἰπὲρ τῆς γνώμης ταύτης ἐκηρύχθησαν ἅπαντα τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν Κουιρινῶν, Τιεπόλων, Βαδουρίων κ. λ. Ὁ δουξ, καλῶς γινώσκων, ὅτι οὔτε ὁ Πάπκς οὔτε ἄλλος τις ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἡγεμόνων εἶχεν ἰκανὰς δυνάμεις, ὅπως ἀντιπραταχθῆ κατ' αὐτοῦ, ἤρνήθη νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου σφοδρὰ καὶ πεισματώδης ἠγέρθη ἐν τῷ Συμβουλίῳ συζητήσας, καθ' ἣν, ὡς λέγει ὁ Βάρβαρος, « ἐρρέθησαν λόγοι ἀπερίσκεπτοι καὶ ἀπρεπεῖς καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Κουιρινὸν εἶπον τοὺς ἀντιπάλους τῶν ἀρχαίους καὶ καταστροφεῖς τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, οἱ δὲ περὶ τὸν δουκὰ ὠνόμασαν τοὺς ἄλλους ἀνάνδρους καὶ ἐχθροὺς τῆς πατρίδος. » Ὅτε δὲ μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς οἱ Βενετοὶ ἀπώλεσαν τὴν Φερβέρραν, ὁ Κουιρινὸς καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ ὑβρίζωσι δημοσίᾳ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς πλατείαις τῆς Βενετίας τὸν δουκὰ Γραδενίγον· ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Γραδενίγος καὶ οἱ φίλοι του ἀπέδιδον τὴν ἀπώλειαν τῆς πόλεως εἰς τὸν Μάρκον Κουιρινὸν, ὅστις φρουράρχος αὐτῆς ὦν τὴν παρέδωκεν ἄνευ ἀντιστάσεως, ἀφ' οὗ προηγουμένως συνεννοήθη μυστικῶς μετὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπκ' διὸ καὶ προδότας τῆς πατρίδος αὐτόν τε καὶ τοὺς ὀπαδοὺς του ἀπεκάλουν.

Διαρκουσῶν τῶν διενέξεων τούτων ἐπῆλθε, κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς τῶν συμβούλων τοῦ δουκὸς, νέα ἀφορμὴ δυσαρρεσκείας καὶ ρήξεως. Οἱ Κουιρινὰι, ἔχοντες ἀπαιτήσεις διὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην θέσιν, παρηγκωνίσθησαν καὶ εἶδον ἐκλεγόμενον ἕνα τῶν ἀντιπάλων τῶν ὅθεν καὶ ἐπειράθησαν νὰ παρεμποδίσωσι τὴν ἐπιχώρωσιν τῆς ἐκλογῆς ὡς παρανόμου. « Οἱ ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς τοῦ Κουιρινὸν, λέγει ὁ Βάρβαρος, ἐθορύβουν ἐν τῷ Συμβουλίῳ καὶ ἐφώναζον ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπικυρωθῆ παρὰ τοῦ δουκὸς ἡ ἐκλογὴ, οἱ δὲ ἄλλοι δίσχυρίζοντο ὅτι εἶναι νόμιμος καὶ πρέπει νὰ ἐπικυρωθῆ. Ἀπὸ τῶν λόγων ἤλθον εἰς ὕβρεις καὶ ἀπὸ τῶν ὕβρειν εἰς διαπληκτισμούς· τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης συζητήσεως ἦτο, ὅτι οἱ μὲν Κουιρινὰι καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῶν ἐκηρύχθησαν προδόται, ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπικυρώθη. »

Οἱ δυσηρεστημένοι διαλυθείσης τῆς συνεδριάσεως ἤρχισαν νὰ συγκεντρώνωνται ἀπειλητικοὶ εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς κεντρικωτέρας τῆς πόλεως ὁδοὺς, ὥστε ὁ δουξ, φοβούμενος μὴ αἰ θορυβώδεις αὐταὶ συναθροίσεις προκαλέσωσι ρῆξιν, ἀνεπέωστε συγκαταθέσει τῶν συμβούλων του τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ὀπλοφορίας, καὶ διέταξε τοὺς νυκτοφύλακας (Signori di notte) νὰ ἐπιτηρῶσιν αὐστηρότατα εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης. « Ἀλλ' ὁ διάβολος, λέγει ὁ ἀφελὴς ἡμῶν ἱστοριογράφος, ἐνέβαλεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μάρκου Μοροζίνη, ἑνὸς τῶν νυκτοφυλάκων, νὰ θελήσῃ νὰ μάθῃ ἂν ὁ Πέτρος Κουιρινὸς,

ἀδελφὸς τοῦ γέροντος Μάρκου, ἔφερεν ὄπλα διὸ πλησιάσας αὐτὸν παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Ριάλτου, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν βροντώδη καὶ ἀπειλητικὴν· Ἄφες νὰ σ' ἐξετάσω ἂν φέρῃς ὄπλα! Ὁ Κουιρινὸς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ προσβολῇ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ νυκτοφύλακος καὶ τὸν ἐρρίψε χαμαί.

Ὡς ἐκ τούτου μεγάλη συνέβη ταραχὴ καὶ ἅπκσαν τὴν συνοικίαν ἐκείνην τοῦ Ριάλτου, καὶ ὁ Κουιρινὸς, καταμηνυθεὶς ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ, κατεδικάσθη παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῶν Τεσσαράκοντα εἰς βαρὺ πρόστιμον. »

Τὰ ἀλλεπάλληλα ταῦτα συμβάντα ἐξῆψαν μέχρι λύσεως τὸ πάθος τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων οἰκογενειῶν κατὰ τοῦ δουκὸς, καὶ ὁ Μάρκος Κουιρινὸς ἐπαίσθη ἐπὶ τέλους ὅτι ἤλθε πλέον ἡ ὥρα νὰ ἐπανακταθῆ φανερῶς κατὰ τοῦ ἡγεμόνος, καὶ ὅσον μάλιστα ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Γραδενίγος διττῶς ἦτο τῷ ὄχλῳ μισητὸς, καὶ διότι ἀνηγορεύθη δουξ, καὶ διὰ τὴν ἀτυχῆ ἐκβασιν τοῦ τελευταίου πολέμου (τοῦ κατὰ τῶν Γενουησιῶν). Ἐπειδὴ ὁμως ἀφ' ἑτέρου ἐγνώριζεν ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν ἠγαπᾶτο παρὰ τοῦ λαοῦ, ὡς παραδόσας ἄνευ ἀντιστάσεως τὴν Φερβέρραν, κατέστησεν ἀρχηγὸν καὶ ἐκτελεστὴν τοῦ σχεδίου του τὸν ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸν του Βοεμόνδον Τιεπόλον, ἄνδρα εὐγενῆ καὶ ἀτρόμητον, ἀρεστὸν τῷ λαῷ καὶ μισητὸν τῷ ἡγεμόνι Γραδενίγῳ.

Ἦτο ὁ Βοεμόνδος οὗτος ἐγγονὸς τοῦ ἀειμνήστου δουκὸς Ἰακώβου Τιεπόλου, υἱὸς δὲ τοῦ δουκὸς Λαυρεντίου καὶ ἐξ ἀδελφῶν τοῦ παρὰ τοῦ ὄχλου ἀνηγορευθέντος δουκὸς Ἰακώβου. Πρὸς τούτοις ἐμίσει ὁ Βοεμόνδος τὸν Γραδενίγον, καὶ διότι κατὰ τὸ 1300 εἶχε καταδικασθῆ παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῶν τεσσαράκοντα ν' ἀποτίσῃ χίλια καὶ ἐπέκεινα χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὅποια εἶχε λάβει ὡς προκαταβολὴν τῶν μισθῶν αὐτοῦ, ὡς φρουράρχου τῶν ἐν Πελοποννήσῳ βενετικῶν φρουριῶν Μεθώνης καὶ Κορώνης καὶ ἀπέδιδε τὴν καταδίκην του ταύτην εἰς τὸν δουκὰ ὅθεν, ἂν καὶ κατὰ τὸ 1301 τῷ παρεχωρήθη προθεσμίᾳ τριῶν ἐτῶν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους του, καὶ ἂν καὶ κατὰ τὸ 1302 εἶχε διορισθῆ μέρος τοῦ Συμβουλίου τῶν τεσσαράκοντα εἰς θέσιν, ἣτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο ἀνωτέρα τοῦ ἀξιώματος τοῦ γερουσιαστοῦ, δυσηρεστημένος ὦν δὲν ἔζη ἐν Βενετίᾳ, ἀλλ' ἐν ἐκουσίᾳ τρόπον τινὰ ἐξορίσθαι ἐν Δαλματία πλησίον τῶν ἐκ μητρὸς συγγενῶν αὐτοῦ.

Ὁ Βοεμόνδος προσκληθεὶς λοιπὸν παρὰ τοῦ πενθεροῦ του μετέβη κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1310 εἰς Βενετίαν, καὶ ἀνέλαβεν ἀσμένως καὶ προθύμως τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στασιαστικοῦ κινήματος. Τὰ πάντα παρεσκευάσθησαν ἐν ἄκρᾳ ἐχεμυθίας, καὶ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14ης πρὸς τὴν 15ην Ἰουνίου ὁ Βοεμόνδος, τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς ὀπλισμένου στίφους, μετέβη

εἰς τὰς φυλακὰς, καὶ ἀποφυλακίσας πάντας τοὺς καταδίκους ἐνισχύθη διὰ τοῦ ἀτάκτου τούτου σωροῦ τῶν κακούργων, ὅστις λεηλασίαν μόνον ὄνειρευόμενος ἐπέπεσε κατὰ τῆς κεντρικῆς σιταποθήκης, διήρπασε πάντα τὰ ἐν τῷ ταμείῳ αὐτῆς χρήματα καὶ τὴν ἀποθήκην κατέστρεψεν.

Ὁ ἱπποτικός Τιέπολος ἔδωκε τὴν πρὸς τὴν βανδαλικὴν ταίτην πρᾶξιν συγκατάθεσιν τοῦ διὰ δύο αἰτίας· πρῶτον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀποφυλακισθέντας κακούργους, τοὺς γενομένους συνενόχους καὶ βοηθοὺς του, καὶ εἶτα διὰ νὰ κερδήσῃ κχιρὸν μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἰσχυροῦ δημάρχου τοῦ Παταυίου Βαδοέρη, ὅστις εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἤδη ὑποσχεθῆ νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν τῶν συνωμοτῶν, ἀμὰ ἐκραγείσης τῆς στάσεως.

Ἐν τούτῳ ὁ δούξ Γραδενίγος, πληροφορηθεὶς παρὰ τῶν μυστικῶν αὐτοῦ ὑπαλλήλων περὶ τῶν διατρεχόντων, ἔσπευσε νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς ἱκανῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ὁ γέρον Κουιρίνης διευθύνθη μετὰ τῶν ὀπαδῶν του περὶ τὸ λυκαυγῆς πρὸς τὴν πλατεῖαν ἐκ τοῦ μέρους τῆς προκυμίας· εὐρὼν δὲ τὴν θέσιν ταύτην κατελημμένην ἠθέλησε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ· ἀλλὰ οἱ στρατιῶται τοῦ δουκὸς ἀπέκοψαν τοῖς ἐχθροῖς τὴν ὑποχώρησιν, καὶ αἱματηρᾶς συναφθείσης συμπλοκῆς ἔπεσεν ὁ Κουιρίνης μετὰ τοῦ νεωτέρου τῶν υἱῶν αὐτοῦ.

Ὁ Τιέπολος, ἀγνοῶν τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του διηυθύνετο ἐν τούτῳ πρὸς τὴν πλατεῖαν ἀπὸ τοῦ Ριάλτου ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀτάκτου αὐτοῦ στίφους, λυσσωδῶς κραυγάζοντας· «Θάνατος τῷ Γραδενίγῳ! Θάνατος τῷ τυράννῳ!» Αἰφνης τρομερὰ ἐξερράγη θύελλα μετὰ βροντῶν, κερκυνῶν καὶ βραγδασιότητος βροχῆς, καὶ ἡ πορεῖα τῶν στασιαστῶν διὰ τῶν στενῶν ἐκαίνων ὁδῶν κατέστη εἰς ἄκρον ἐπίπονος καὶ ἐπικίνδυνος.

Ἐκτὸς τούτου γραΐα τις γυνὴ, ἰσχυρὴ παρὰ τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας της, καὶ ἀκούουσα τὰς ἀγρίας φωνὰς, καὶ βλέπουσα τὸ πυκνὸν στίφος τῶν ὀπλοφόρων, κατέρριψεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τὸ λίθινόν της ἰγδίον (γουδίον), τὸ ὁποῖον καταπεσὸν ἐφόνευσε τὸν σηματοφόρον τοῦ Βοεμόνδου.

Ὁ Τιέπολος, παρενοχλούμενος παντοιοτρόπως καὶ ὑπὸ τῶν πολιτῶν, οἵτινες εὐδαίμονες καὶ εὐκατάστατοι ὄντες ἀπεστρέφοντο τὰς ταρχὰς καὶ τὰς ὀχλαγωγίας, καὶ βλέπων ἐν τῇ πλατεῖᾳ περατεταγμένους τοὺς στρατιώτας τοῦ δουκὸς, μαθὼν δὲ συγχρόνως καὶ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ὑπ' αὐτὸν σώματος, ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ διαβὰς τὴν γέφυραν τοῦ Ριάλτου τὴν ἀ-

πέκοψε (α), διανοούμενος οὕτω νὰ διακωλύσῃ τὴν καταδίωξιν καὶ νὰ ἐνωθῆ μετὰ τῆς ἐκ Παταυίου περιμενομένης ἐπικουρίας, ὅπως ἐκ δευτέρου ἐπιχειρήσῃ τὴν κατὰ τῆς πλατείας ἐφοδον. Ἀλλ' ὡς νὰ ἐμάχετο θεῖα χεὶρ ὑπὲρ τοῦ Γραδενίγου, αἱ λέμβοι ὧν εἶχεν ἐπιβῆ ὁ Βαδοέρης μετὰ τῶν ἀνδρῶν του, ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς ἀβαθοῦς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Βρέντα, ὥστε ὅταν μετὰ μεσημβρίαν μόλις ὑπερπηδήσασαι τὸ πρόσκομμα τοῦτο ἐπλησίαζον εἰς τὴν Βενετίαν, συνελήφθησαν ἅπασαι ὑπὸ τοῦ Οὐγολίνου Ἰουστινιάνη, πιστοῦ φίλου καὶ ὀπαδοῦ τοῦ δουκὸς, καὶ ὁ Βαδοέρης αἰχμαλωτισθεὶς ἀπεκεφαλίσθη μετὰ τινος ἡμέρας ἐν Βενετίᾳ.

Ὁ Τιέπολος κατέφυγε πάλιν εἰς τὴν Αλαματίαν, ἐνθα καὶ διέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἐκ δὲ τῶν συνωμοτῶν οἱ μὲν καταδικάσθησαν εἰς θάνατον, οἱ δὲ εἰς ἐξορίαν.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκβασίς τῆς πολυκρότου ταύτης συνωμοσίας.

Πάντες οἱ ἱστορικοὶ συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο, ὅτι ἐὰν ὁ Τιέπολος δὲν προέβαινε εἰς τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν καταδικῶν καὶ εἰς τὴν διαρπαγὴν τῆς σιταποθήκης, ὥστε ν' ἀπολέσῃ χρόνον πολύτιμον, ἀλλ' ἐὰν ἀπ' ἐναντίας καταλάμβανε τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐν νυκτὶ, ἠθελεν εὐκόλως ἐξέλθει νικητῆς, διότι καὶ ὀπαδοὺς εἶχεν ἄνδρας ἰσχύοντας καὶ πλουσίους, καὶ ἡ καταφορὰ τοῦ κατωτάτου ὄχλου κατὰ τοῦ δουκὸς Γραδενίγου ἦτο μεγάλη.

Ἀξία μνησίας εἶναι ἡ ἀμοιβή, ἡ δοθεῖσα εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἧτις διὰ τοῦ ἰγδίου της ἐφόνευσε τὸν σηματοφόρον τοῦ Βοεμόνδου. Προσκληθεῖσα μετὰ τινος ἡμέρας ἐνώπιον τοῦ δουκὸς καὶ ἐρωτηθεῖσα περὶ τῆς ἀμοιβῆς, ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἐφόνευσε τὸν σηματοφόρον ἀποβλέπουσα εἰς ἀμοιβήν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα της καὶ νὰ σώσῃ τὸν νόμιμον δοῦκα Γραδενίγον. Ἐπιμένοντος ὁμοῦ τοῦ δουκὸς νὰ τὴν ἀνταμείψῃ, ἐζητήσατο δύο τινὰ ἄ. κατὰ πᾶσαν ἐπίσημον ἐορτὴν ἢ τελετὴν νὰ ὑψώνηται ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἀφ' οὗ κατερρίφη τὸ σωτήριο ἰγδίον, μία σημαία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ β'.) οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, οὗ ἰδιοκτησίς ἦτο ἡ ρηθεῖσα οἰκία, νὰ μὴ δύνανται ν' αὐξήσωσι τὸ ἐνοίκιον αὐτῆς οὔτε εἰς αὐτὴν οὔτε εἰς τοὺς ἀπογόνους της. Συνέβη δὲ μετὰ παρέλευσιν 160 ἐτῶν (τῷ 1468), Νικόλαός τις Ρώσσο, ἀπόγονος τῆς γυναικὸς ἐκείνης, νὰ καταμηνύσῃ τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ Ἁγίου Μάρκου ὡς αὐξήσαντας παρανόμως τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας εἰς φλωρία 28 ἀντὶ τῶν ὠρισμένων 15. Τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκκ, ἐπιληρθὲν

(α) Κατὰ τὸ 1310 ἡ γέφυρα αὕτη ἦτο ἐπι ξυλίνῃ, καὶ μόλις κατὰ τὸ 1588 κατασκευάσθη λιθίνῃ.

τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐξέδωκεν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 11 Μαρτίου 1468 τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν λατινιστὶ γαργαμμένην· « Ἡ οἰκία νὰ παραχωρηθῇ ἀμέσως εἰς τὸν ἀναφερόμενον Νικόλαον Ρώσσον ἐπὶ ἐτησίῳ ἐνοικίῳ φλωρίων βενετικῶν 15, ὡς μέχρι ταῦδε ἀείποτε ἐνοικιάζετο. »

Ὁ Γραδενίγος, ὅπως προληφθῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς τοιαύτου εἴδους συνωμοσίαι καὶ στάσεις ἐσύστησε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1310) τὸ παντοδύναμον ἐκεῖνο Συμβούλιον τῶν Δέκα, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἀπέκτησεν ὄνομα τοσοῦτω τρομερῶν καὶ δικαιοδοσίαν τοσοῦτω ἀπεριόριστον, καὶ ἐκ τῶν σπλάγχχνων τοῦ ὁποῖου ἐξῆλθε τὸ ἔτι φρικτότερον καὶ μυστηριώδες Συμβούλιον τῶν Τριῶν, τὸ ὁποῖον φόβον καὶ τρόμον ἐνεποίει εἰς πάντας τοὺς πολίτας τῆς βενετικῆς δημοκρατίας. Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα ὑπῆρξεν ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς παραλυσίας καὶ τῆς ἐντελοῦς καταλύσεως τῆς βενετικῆς δημοκρατίας.

Ὁ μεγαλεπήβολος δούξ Γραδενίγος ἀπέθανε κατὰ τὸ 1311, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν νίκην του, τὸ πεντηκοστὸν μόλις ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων. Ἐνεκ τούτου προώρου αὐτοῦ θανάτου τινὲς τῶν μεταγενεστέρων ἱστοριογράφων ὑποθέτουσιν ὅτι ἀπέθανεν ἐκ δηλητηρίου, δοθέντος αὐτῷ παρὰ τῶν ἀσπόνδων αὐτοῦ ἐχθρῶν· ἀλλ' οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ ἱστοριογράφοι οὐδὲν περὶ ταύτου ἀναφέρουσιν. Ἐκκεδέύθη δὲ μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ νήσῳ Μουράνω ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Κυπριανοῦ. Τὸν διαδέχθη δὲ ὁ Μαρίνος Γζώρτζης (Marino Giorgi) ὁ ἐπικληθεὶς Ἅγιος, ὅστις, ὡς λέγει ὁ ἱστοριογράφος Μάρκελλος, κατὰ τὴν δεκάμηνον αὐτοῦ ἀρχὴν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν οὔτε τὸν οὐρανὸν αἴθριον οὔτε τὴν θάλασσαν ἀκύμαντον εἶδεν.

I. II.

Π Θ Ι Η Σ Ι Σ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ.

Ἐν ἔτος πάλιν ἔφυγε Θεὸς, ὁ δάκτυλός σου ἐνιαυτὸν διέγραψεν ἀπὸ τῆς βίβλου τῆς χρυσοῦς· πλὴν ἔτι πρέουρ, ἔτι ζοῦν τὰ ἔργα τῆς χειρός σου, καὶ ἰδοὺ μᾶς ἤλθεν ἄλλος εἰς.

Ἐν ἔτος μᾶς προστίθεται ἔς τὰ παρελθόντα ἔτη, ἔτος ποῦ με ταχύτητα παρήλθεν ἀστραπῆς· καὶ πάλιν εἰς τὰς σκέψεις μας νέαν τροφὴν προσ-
[θέτει,
ἄφ' οὗ μειοῦται ἡ ἐλπίς.

Σ' τοῦ νέου ἔτους τὴν αὐγὴν ἂν χαίρωσιν οἱ ἄλλοι, ὁ ποιητὴς ποῦ πρόθυμα, ἂν πάσχη ἄλλος, συμπονεῖ, ὁ ποιητὴς τὴν καλλοιὴν ποῦ προσκυνεῖ καὶ ψάλλει αὐτὸς στενάζει καὶ θρηνεῖ.

Θρηνεῖ, διότι ἀφανῆς ἰσχύς τις διευθύνει τὸ ἄστρον πρὸς τὴν δύσιν του, ἄστρον ἐλπίδος [καὶ χαρᾶς, διότι φεύγει ὁ καιρὸς κι' ὀπίσω δὲν ἀγίρει παρ' ἀναμνήσεις ὀχληράς.

Θρηνεῖ, διότι τοῦ θνητοῦ τὸ Ἔαρ τὸ ὠραῖον ταχέως διαδέχεται χειμῶν βαρὺς, ψυχρὸς χειμῶν. διότι ἄρθος ἀνὰ ἔν κατ' ἔτος χάνει νέον τοῦ βίου ὁ μικρὸς λειμῶν.

Θρηνεῖ, θρηνεῖ διότι φεθ' ὁ προσφυλῆς ἑταῖρος τῆς ζωῆς νεότητος, εἰς ἡν τοσάκις ἐμποιεῖ χαρὰς καὶ λόπας δάκρυα καὶ γέλωτας ὁ Ἔρως φεύγει καὶ φεύγει ἔσσει.

Στιγμὴ στιγμὴν ἀπολουθεῖ, ἡμέραν ἢ ἡμέρα, τὸ ἔτος ἔτος, καὶ μ' αὐτὰ φεύγουν ἐλπίδες καὶ χα-
[ραὶ φεύγει ἡ ὥρα πάντοτε ἢ μάλλον τερπνοτέρα καὶ μένουν ὥραι λυπηραί.

Θνητὲ, θνητὲ αἱ ὥραι σου εἰρ' αἶλαι μετρημέναι, καὶ ἡ αἰὼς, ἡν τρέχεις σὺ, δὲν εἶνε, ὡς φρονεῖς, [μακρὰ κοιλάδες μ' ἀρθη φαίνονται ὀπίσω στολισμέναι, καὶ ἐμπρὸς σου χῶρα τίς νεκρά.

Ἐκεῖ ὑψυχρὸς ὁ ἄνεμος, ἐκεῖ ἀπελπισία, θὰ ἴδης ἐκεῖ σάβανα καὶ δομὴν λιβάνου ἀρκετήν, ἐκεῖ μικρά τις θὰ φαῖν ἄρχαία ἐκκλησία, καὶ θὰ βαδίσης πρὸς αὐτήν.

Παρὰ τὸν μέλανα σταυρὸν, δι' φῶς τι φέγγει τρέ-
[μον, θὰ πέσης σταυροκοπηθεὶς ἐκεῖ τὸ πᾶν ποῦ ἠρεμεῖ. Ἴδοὺ τὸ τέλος σου, θνητὲ, τοῦ βίου σου ὁ δαίμων εἶνε τοῦ χρόνου ἢ ὀρμῆ.

Γ. Α.

ΑΙ ΕΡΙΝΝΥΕΣ.

ΜΥΘΟΣ.

— «Τὰς ἐριννύας μου, Ἐρμῆ, κατέβαλε τὸ γῆρας.»
Εἶπερ ὁ Πλούτων ἐν πρώτῳ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς Μαίας.
«Μόλις κινῶν τὰς πόδας τῶν, μόλις κινῶν τὰς
[χειράς,